

Прелат ділиться спогадами про 26 червня 1975

Хаві!, крикнув св. Хосемарія, впавши на підлогу. Владика Хав'єр був свідком останніх моментів життя святого. В своєму інтерв'ю іспанському телебаченню Прелат згадує деталі того дня (7:49).

21.07.2010

Так, саме в цьому домі він віддав Богові свою душу. Ті з нас, хто жив з ним поруч, часто чули, як він

говорив про останній Божій заклик. Точніше, він казав нам (ми не думаємо, ніби ми кращі за інших: в Opus Dei ми знаємо, що ми — такі ж самі, якщо не гірші за інших людей, а значить, ми маємо навчатися в них), але він говорив нам, що в Opus Dei ми повинні старатися завершити наше життя вижатими, як лимон, віддавши його до останньої краплі.

Він сподівався, що останні миті його життя будуть дуже короткими, дуже короткими. З моменту коли він відчув ознаки можливого Божого заклику, він не хотів бути для нас тягарем. Він хотів бути вдягненим, щоб нам не довелося одягати його. І він був абсолютно готовим, навіть фізично.

Ось, Господь почув його прохання.

В останні роки свого життя він вже був виснажений серйозною

хворобою, діабетом, що значно вплинув на його зір. Хвора на діабет людина має проблеми з зором, а також з легенями й серцем. Він був також виснажений тим, що вкладав усього себе в те, що робив. Було помітно, що його життя заходить. Як він висловлювався: “Ніч накриває мене.”

В цей день, 26 червня 1975 року, я допомагав йому служити Месу. На диво гарна була та побожність, з якою він наближався до цієї миті, кульмінаційного моменту свого дня. Він служив Месу Матері Божої, як дозволено цього дня. Потім він поїхав до міжрегіонального центру Opus Dei для жінок. Він пробув там деякий час, розмовляючи з ними про їхню священницьку душу, про можливість з'єднатися з жертвою Христа, знаючи, що віттар не де-небудь далеко, але в їхньому

власному житті. Кожен з нас може перетворити своє життя на вівтар, жертвуючи його Христові.

В цю мить, ті з нас, що були поруч з ним, помітили дещо, дещо не звичне, наче він задихався. Тому ми перервали зустріч. Він не надав жодного значення своєму стану, і ми поїхали назад до Риму. Цей центр розташований близько 20 км від Риму.

В дорозі він не розмовляв, але виглядав спокійним. Тим, як він приймав Божу волю, якою б вона не була, він вселяв в нас спокій. Ми повернулися сюди, і щоб нікого не турбувати він вибрався з автомобіля, як завжди спритно, хоча йому було важко виходити з автомобіля або підійматися сходами. Дійшовши до каплиці, він побожно став на коліна з любов'ю до Господа, який дав нам Себе та невидимо залишається з

нами, і ми пішли до кабінету, де він працював.

Я залишився позаду, закриваючи двері ліфту, і почув як він кличе мене: Хаві! Хаві! Ось ще одна мила деталь: в Opus Dei ми називаємо себе так, як нас називають в нашій родині, і таким чином ми не відділяємо себе від родини, де росли. Ми любимо її навіть більше, ніж раніше. В моїй родині мої батьки, вісім моїх братів і сестер називали мене Хаві.

Св. Хосемарія сказав: “Я почуваюся зле.” Цієї миті він впав на підлогу і відійшов на небеса. Ми навіть не зрозуміли, що він нас залишив. Хоча ми знали, що він ніколи не залишить нас остаточно, адже були впевнені в тому, що він говорив нам: “Коли я залишу світ, якщо ви допоможете мені оминути чистилище, з небес я допомагатиму вам більше.”

В першу мить ми всі відчули
смуток, (це природно, відчувати
смуток, коли той, кого ти любиш,
залишає тебе), але водночас ми
зраділи з того, що він
допомагатиме нам дедалі більше,
завжди більше й більше.

Точно так, як він часто просив нас
докладати більше зусиль в тому,
що ми робимо: “більше, більше,
більше”, не задовольняючись вже
зробленим. Його перехід на небо,
його “*dies natalis*”, день
народження, як каже Церква,
настав одразу, як він пішов від
нас.

Ми зробили все можливе, щоб
повернути його до життя, тому що
він, вочевидь, зазнав серцевого
нападу. Нам не вдалося це
зробити, але ми не були
збентежені. Ми зрозуміли, що
віднині маємо небесного
заступника, котрий так сильно

любив нас тут на землі, що зараз,
перебуваючи близько Господа,
своєю любов'ю він
продовжуватиме допомагати нам
ще більше, ніж тоді, коли був з
нами.

*Але, доне Хав'єре, смерть не є
чимсь бажаним, смерть — це
трагедія. Є багато людей, що
втратили своїх дітей, подружжя,
братів, тих, кого любили понад
усе, раптово, коли ті були
молодими. Це жахливо ранить
серце. Що їм сказати? В такі
моменти, доне Хав'єре, ніщо не
допомагає.*

Якби цього не ставалося, ми б не
були людьми. Як говорив св.
Хосемарія: лише тварини не
плачуть. Коли ми, чоловіки й
жінки, втрачаємо тих, кого
любили усім серцем, тих, хто всім
серцем любив нас, наша душа
сповнюється сльозами й смутком.

Ви думаєте, що в Пресвятої Діви, цієї надзвичайної жінки, не розривалося серце, коли вона бачила смерть свого Сина? Проте вона знала, що це Божа воля, щоб спасти нас.

Таке страждання людини цілком природне, але було б сумно жити тисячі років до глибокої старості. Навпаки, знати, що ми залишимо земний дім задля нашої вічної оселі, де ми зустрінемо Отця, Сина і Святого Духа, що чекають на нас з розкритими обіймами... яка велика радість!

Я дам вам пораду, яку св.

Хосемарія завжди давав нам, коли хтось з наших батьків або рідних йшов на небеса. Він говорив: “Думайте так: зараз ми маємо жити в присутності Божій, прибігаючи до заступництва батька, матері або подружжя, адже, споглядаючи нині Бога, вони

допомагатимуть нам краще.” І він додавав: “Не забувайте, що ви маєте віру завдяки тому, що вони допомогли вам. Вони допомогли вам знайти у своєму житті щирі відповідь Богу, і ви повинні зберігати далі цю щирість. Я розумію ваш смуток, але водночас хай буде мир, адже життя не завершується в цьому світі, воно змінюється, а істинне життя ми знаходимо саме на небі.”

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/prelat-dilitsia-spogadami-
pro-26-cherwnia-1975/](https://opusdei.org/uk-ua/article/prelat-dilitsia-spogadami-pro-26-cherwnia-1975/) (22.02.2026)